ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci žalobkyně: **I. P.**, narozena dne X, státní příslušnost Ukrajina, toho času ve výkonu trestu ve Věznici P – P., zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2017, čj. OAM-30/LE-BE01-BE02-PS-2017,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalobkyně napadla žalobou v záhlaví označené rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 314/2015 Sb. (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců a dobu trvání zajištění stanovil podle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 7. 6. 2017.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně byla rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství hlavního města Prahy ze dne 13. 2. 2017 zajištěna

podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem realizace správního vyhoštění, a to poté, co při provádění kontroly bylo zjištěno, že je vedena v evidenci nežádoucích osob od 11. 1. 2017, kdy bylo vydáno rozhodnutí o jejím správním vyhoštění, do 11. 2. 2020. Vedle toho bylo zjištěno, že se žalobkyně na území České republiky v období od března 2015 do ledna 2017 dopustila minimálně v 11 případech úmyslných trestných činů, za které byla i odsouzena. V důsledku odsouzení bylo žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu, které jí bylo uděleno v roce 2007. Žalobkyně nemá na území České republiky žádnou stálou adresu pobytu, žije zde jako bezdomovec a obživu si zajišťuje vybíráním popelnic. Žalobkyně má na území České republiky dva syny, o které se nestará, a manžela, kterého neviděla 5 let. Návrat na Ukrajinu by byl pro žalobkyni nepříjemný, je tam válka, zabili by ji tam, což považuje za překážku k vycestování.

Žalovaný tedy shrnul, že žalobkyně pobývá na území České republiky neoprávněně, z území České republiky nevycestovala, ačkoli jí bylo uloženo správní vyhoštění. Dle žalovaného je z jednání žalobkyně zřejmé, že nemá v úmyslu z České republiky dobrovolně vycestovat, a tedy existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat své povinnosti z území České republiky vycestovat a mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dne 17. 2. 2017 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že na Ukrajině je přímo v místě jejího bydliště (Luhansk) válka a že si proto nemůže vyřídit doklady. Dále uvedla, že v České republice má děti, které by chtěla vychovávat. Žalobkyně žádala o mezinárodní ochranu již v minulosti, a to dne 12. 8. 2001, ta jí udělena nebyla a následná správní žaloba i kasační stížnost byly zamítnuty.

Na základě těchto zjištění žalovaný dovodil, že se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo ho pozdržet. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby podala žádost o mezinárodní ochranu dříve. Na území České republiky pobývá od roku 2001, později se zde provdala za občana České republiky a v roce 2007 získala trvalý pobyt. S manželem již 5 nebo 6 let nežije, s nezletilým synem není v kontaktu a ani neví, kde její syn žije. Domnívá se, že je v domově pro děti cizinců. Cestovní doklad jí byl odcizen v roce 2011 spolu s průkazem povolení k pobytu a dalšími doklady. Nový doklad si nevyřídila a nadále zde pobývala bez platných dokladů a pobyt si žádným způsobem nezlegalizovala. Navíc se dopouštěla již zmíněné trestné činnosti. V důsledku uvedených skutečností jí byl trvalý pobyt zrušen. Žádost o mezinárodní ochranu podala žalobkyně teprve tehdy, kdy se stal díky jejímu zajištění policií reálným výkon správního vyhoštění. Její jednání tedy bylo žalovaným posouzeno jako naprosto účelové. V rámci správního řízení o vyhoštění, resp. o zajištění dle zákona o pobytu cizinců žalobkyně neuvedla žádný důvod, který by jí znemožňoval vycestovat z území České republiky. Naopak uvedla, že chce vycestovat dobrovolně, že na Ukrajině má otce, sestru a tetu a má se kam vrátit. Jedinou překážkou je skutečnost, že nemá cestovní doklad, ale ten si chce opatřit. Dle žalovaného je zřejmé, že v průběhu svého předchozího pobytu na území České republiky v řádu několika let mohla o mezinárodní ochranu požádat. Žalobkyně o mezinárodní ochranu již jednou žádala,

znala tedy kroky nutné k podání případné opakované žádosti. Z výpovědi žalobkyně ani z její žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplynulo naprosto nic, co by jmenované nebylo známo již před jejím zajištěním nebo by jí bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně na území České republiky pobývala bez platného cestovního dokladu a platného víza. Navíc se opakovaně dopouštěla úmyslné trestné činnosti, za kterou byla odsouzena. Cílem žalobkyně tedy není získat ochranu před pronásledováním, případně vážnou újmou, ale snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění. Uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu by nebylo dle žalovaného účinné, neboť žalovaná prokazatelně nerespektovala svou povinnost vycestovat z území Evropské unie.

Pokud jde o dobu trvání zajištění, poukázal žalovaný na to, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nebude možné zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu a bude nezbytné ji vzhledem k tvrzením žalobkyně uvedeným v žádosti posuzovat ve standardním rozsahu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Nelze tedy předpokládat, že by rozhodnutí bylo vydáno ve lhůtě 30 dnů, jak tomu je u zamítnutí žádosti dle § 16 zákona o azylu, nýbrž ve lhůtě 90 dnů, tedy přibližně v polovině zákonem předvídané lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Jelikož podání žaloby má téměř ve všech případech odkladný účinek, je třeba počítat též se lhůtou pro podání žaloby v délce 15 dnů spolu s průměrnou délkou doručování písemnosti 5 dnů. Maximální lhůta pro zajištění žalobkyně je tedy v současné době 110 dnů. I kdyby žalovaný rozhodl o žádosti o mezinárodní ochranu ve lhůtě 30 dnů dle § 16 zákona o azylu, bylo by třeba počítat se lhůtou pro podání žaloby i následným projednáváním případu u soudu, takže lhůta 110 dnů by byla přiměřená i za těchto okolností.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobkyně předně namítla, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti ve vztahu k posouzení možnosti uložit zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, neboť se ani k jedné z alternativ zvláštního opatření nevyjádřil a ani neuvedl důvody, pro které je nelze uplatnit. Dle žalobkyně z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu by nestačilo umístit ji do pobytového střediska, případně jí uložit povinnost osobně se hlásit na ministerstvu a ponechat obstarání ubytování na žalobkyni. Žalovaný vycházel pouze z pobytové historie žalobkyně a nezohlednil například její dlouhodobý oprávněný pobyt na území České republiky nebo skutečnost, že žalobkyně pochází z válkou postižené oblasti na Ukrajině. Žalobkyně poukázala na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (přijímací směrnice), a na její čl. 8 odst. 2, dle kterého může členský stát zajistit žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a nelze-li na základě individuálního posouzení daného případu účinně uplatnit mírnější donucovací opatření. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 12. 2016, čj. 44 A 26/2016 – 20, podle něhož účelem zvláštních opatření je zabezpečit účast žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany a nikoliv zabezpečit realizaci vyhoštění žadatele po zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zdejší soud

v tomto rozsudku dále uvedl, že mezi účelovostí žádosti o mezinárodní ochranu a neúčinností zvláštních opatření nevidí žádnou souvislost a že účelem zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany tím, že se zabezpečí účast žadatele pro účely tohoto řízení. Dle žalobkyně je tedy rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je založeno na nesprávném právním posouzení.

Žalobkyně dále namítla, že byla nedostatečně odůvodněna délka trvání zajištění, protože se žalovaný nezabýval její přiměřenou délkou, ale její maximální délkou. Z rozhodnutí dle žalobkyně musí být zřejmé, jak dlouho je nezbytné držet žadatele o azyl v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoli jak dlouho je to maximálně možné. Délka zajištění na 110 dnů není z pohledu žalobkyně přiměřená. Žalovaný se dopouští spekulativní úvahy, že žalobkyně podá proti rozhodnutí žalovaného žalobu, a promítá ji do délky zajištění. Žalovanému přitom nic nebrání v tom stanovit délku zajištění kratší a v případě potřeby ji prodloužit. Žalovaný se ale rozhodl postupovat opačně a zajistil žalobkyni na dobu co nejdelší, čímž lze jeho postup označit za nezákonný, neboť jím překročil meze správního uvážení.

Žalobkyně dále namítla, že při posuzování existence oprávněných důvodů domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, žalovaný překročil meze správního uvážení. Žalovaný dovozuje existenci těchto oprávněných důvodů pouze na základě informací, které si opatřil ze spisové dokumentace příslušné složky Policie ČR. Žalovaný tedy vychází jenom z důvodů, na základě kterých byla žalobkyně zajištěna podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný svou argumentaci o existenci oprávněných důvodů opírá o skutečnost, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu až v zajištění a že se dopustila protiprávního jednání spočívajícího v pobytu na území České republiky bez pobytového oprávnění. Žalovaný však nevzal v potaz, že žalobkyně dlouhá léta pobývala na území České republiky legálně na základě pobytového oprávnění. Dle žalobkyně nemohou být žalovaným uvedené okolnosti samy o sobě považovány za dostatečný důvod k domněnce, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Dle žalobkyně nelze posuzovat žádost jako zjevně účelovou, pokud žalobkyně uvedla, že návrat na Ukrajinu by pro ni byl nepříjemný, protože je tam válka a zabili by ji tam. Žalobkyně odkázala na bod 6 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 (návratová směrnice), dle kterého mají členské státy zohlednit i jiné skutečnosti než neoprávněný pobyt cizince.

Dále žalobkyně namítla, že v případě návratu na Ukrajinu by jí hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, spočívající ve vážném ohrožení jejího života nebo její lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu]. K tomu žalobkyně popsala bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny a citovala řadu zdrojů, které mají prokázat, že na východě Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt. Za současné neustále se zhoršující situace v Doněcké a Luhanské oblasti se

žalobkyně obává o svůj život, pokud by se tam vrátila. Skutečnost, že podala žádost o mezinárodní ochranu opožděně v reakci na vývoj situace ve svém domovském státě, nelze bez dalšího považovat za důkaz o účelovosti podané žádosti. V případě žalobkyně tedy nebyla naplněna podmínka zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval důvody rozhodnutí o zajištění, které jsou obsaženy v odůvodnění napadeného rozhodnutí a které soud zrekapituloval výše. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, dle kterého je volba mírnějších opatření, než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zvláštní opatření, vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.

Dle žalovaného byly splněny všechny podmínky pro užití § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Závěr žalovaného stran stanovení délky zajištění neodporuje principu zákazu libovůle či diskriminace. Okolnostmi jsou předpokládaná délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, neochota vycestovat z území České republiky, řízení o správním vyhoštění, neexistence významných vazeb na území České republiky a soustavně páchaná trestná činnost na území České republiky. Žalovaný délku zajištění přezkoumatelně zdůvodnil na stranách 4 až 5 napadeného rozhodnutí.

Závěrem žalovaný uvedl, že vydat rozhodnutí o zajištění není vyloučeno tím, že má žalobkyně obavy z návratu do země původu. Situace v zemi původu je především podstatnou otázkou řízení o udělení mezinárodní ochrany. Předmětem tohoto řízení je zajištění žalobkyně, a není tak na místě se zabývat nad rámec podmínek aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu dalšími skutkovými důvody spojenými s nemožností žalobkyně vycestovat. Proto žalovaný nesouhlasí s tezí žalobkyně, že měl v řízení o zajištění zohlednit její tvrzení uvedená v pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu.

Posouzení žaloby

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 11. 1. 2017 zahájila Policie České republiky s žalobkyní řízení o správním vyhoštění. Z dostupných evidencí policie zjistila, že manželem žalobkyně je občan České republiky. Dále policie z evidence rejstříku trestů zjistila, že se žalobkyně v období od března 2015 do prosince 2016 dopustila 10 trestných činů krádeže, za něž byla pravomocně odsouzena k podmíněným i nepodmíněným trestům odnětí svobody. Dále policie zjistila, že dne 7. 12. 2016 bylo žalobkyni zrušeno povolení k pobytu. Dne 8. 1. 2017 se žalobkyně opět dopustila přečinu krádeže. Výše

uvedeným jednáním žalobkyně dle policie závažným způsobem narušovala veřejný pořádek a 11. 1. 2017 jí bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to v délce 3 let s dobou pro vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobkyně při převzetí rozhodnutí písemně oznámila, že se nebude odvolávat. Rozhodnutí o správním vyhoštění tak nabylo právní moci dne 11. 1. 2017.

Dne 12. 2. 2017 byla žalobkyně kontrolována hlídkou Policie ČR a bylo zjištěno, že u sebe nemá cestovní doklad. Po provedení úkonů nezbytných k ověření totožnosti žalobkyně bylo zjištěno, že je vedena v evidenci nežádoucích osob. Následující den bylo Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, vydáno rozhodnutí, kterým byla žalobkyně zajištěna na dobu 90 dnů podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. V odůvodnění rozhodnutí policie uvedla, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu uvedeného ustanovení tím, že nerespektovala uložené správní vyhoštění, nevycestovala v době stanovené tímto rozhodnutím ani nečinila dostatečné kroky k legalizaci svého pobytu. Do protokolu žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala asi v roce 2001 za prací. Je si vědoma, že jí bylo uloženo správní vyhoštění. Vycestovat chtěla, příbuzní z Moskvy jí měli koupit jízdenku. Je si vědoma svého protiprávního jednání. Již v roce 2003 žádala o azyl, ale nebyl jí udělen. V ČR nemá stálou adresu, žije jako bezdomovec. Svůj pobyt financuje vybíráním popelnic. Na území ČR má manžela, kterého 5 let neviděla, a dva syny, o které se nestará.

Dne 17. 2. 2017 požádala žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců o udělení mezinárodní ochrany. Dne 1. 3. 2017 poskytla žalobkyně žalovanému údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedla, že se narodila v Luhansku, má ukrajinské státní občanství a je ruské národnosti. V České republice byla původně od roku 1998, v roce 2001 žádala o azyl, její žádost byla zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí neúspěšně brojila žalobou a kasační stížností a v lednu 2005 odjela zpět na Ukrajinu, končilo jí vízum na strpění. V roce 2006 přicestovala přes Rusko, Bělorusko a Polsko zpět do České republiky na platný cestovní pas a vízum na pozvání. Od té doby byla na Ukrajině ještě krátce v letech 2006 a 2012. Je vdaná, její zdravotní stav je dobrý. Nemá cestovní pas. Naposledy na Ukrajině pobývala v Luhansku. O mezinárodní ochranu žádá proto, že na Ukrajině je přímo v místě jejího bydliště válka, nemůže si proto vyřídit doklady. V České republice má děti, které by chtěla vychovávat.

Předně je třeba uvést, že žalobkyně byla zajištěna z důvodu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to bezprostředně poté, co během trvání zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem vyhoštění požádala o udělení mezinárodní ochrany. Žalobou napadené rozhodnutí je tedy rozhodnutím o tzv. přezajištění. Podání žádosti o mezinárodní ochranu v průběhu zajištění dle zákona o pobytu cizinců není důvodem pro ukončení zajištění (§ 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), tím je nicméně vydání rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobkyně dle § 46a zákona o azylu [viz § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců].

Podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu Ministerstvo vnitra může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je možné při kumulativním splnění následujících podmínek:

1) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců;
2) existence objektivních důvodů domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění;
3) možnost podat žádost o mezinárodní ochranu dříve.
4) nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření;

Totožné podmínky pro zajištění vyplývají i z čl. 8 odst. 2 a odst. 3 písm. d) přijímací směrnice.

Účelem zajištění podle tohoto ustanovení je vytvořit podmínky pro to, aby pouze z důvodu, že cizinec podal účelovou žádost o mezinárodní ochranu, nebyla zmařena realizace vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 10 Azs 284/2016 – 35, bod 16, a rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 4 Azs 9/2017 – 31, bod 20). Je tedy zřejmé, že takové zajištění nemá být omezeno pouze do doby provedení některých úkonů v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu (jak tomu je v případě zajištění z důvodu neznámé totožnosti žadatele nebo z důvodu ztěžování postupu v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu), nýbrž má trvat až do doby, dokud se rozhodnutí o správním vyhoštění nestane vykonatelným (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců).

Žalobkyně předně namítla, že se žalovaný nevyjádřil ani k jedné z alternativ zvláštních opatření a ani neuvedl důvody, pro které nelze ani jedno ze zvláštních opatření uplatnit, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Soud má za to, že rozhodnutí žalovaného není ve vztahu k možnému využití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, jaké důvody ho vedly k závěru, že mírnější alternativy k zajištění podle § 47 zákona o azylu nejsou dostatečné pro naplnění účelu zajištění. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně, z území České republiky nevycestovala, ačkoli jí bylo uloženo správní vyhoštění. Z jednání žalobkyně je zřejmé, že nemá v úmyslu z České republiky dobrovolně vycestovat a existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat své

povinnosti z území České republiky vycestovat, a mařit tak výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Pokud jde o správnost argumentace žalovaného, má soud za určující vyjít z účelu sledovaného zajištěním. Z § 47 odst. 2 zákona o azylu vyplývá, že účelem tzv. zvláštních opatření (tedy mírnějších alternativ k zajištění) je zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Naproti tomu účel zajištění dle § 46a zákona o azylu není jednotně nikde definován a vyplývá z jednotlivých skutkových podstat uvedených v odstavci 1 tohoto ustanovení. Některé z těchto účelů přitom zřetelně přesahují pouhé zabezpečení účasti žadatele o mezinárodní ochranu v řízení o jeho žádosti, což je právě i případ § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Účel tohoto ustanovení, jak soud uvedl již výše, značně přesahuje samotné řízení ve věci mezinárodní ochrany a směřuje k tomu, aby cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, nebo mu již dokonce bylo uloženo, se nedostal podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu do faktického postavení, v němž by pro něj bylo oproti režimu dle zákona o pobytu cizinců snazší vyhnout se realizaci vyhoštění. Smyslem tohoto ustanovení je tedy znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažením takových podmínek, které žadateli umožní vyhnout se vyhoštění (typicky útěkem, přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není zabezpečit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců).

Výše uvedeným způsobem vyložil zdejší soud účel zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu již v řadě svých předchozích rozhodnutí (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze čj. 44 A 21/2016 – 25, čj. 44 A 24/2016 – 16, čj. 44 A 28/2016 – 15, čj. 44 A 31/2016 – 19, čj. 44 A 2/2017 – 21, čj. 44 A 3/2017 – 17 a čj. 44 A 13/2017 – 19). Soud si je vědom, že v jiné věci (konkrétně v rozsudku čj. 44 A 26/2016-20, na který žalobkyně odkazuje), byl vysloven částečně odlišný právní názor. Ten je však založen pouze na jazykovém výkladu dotčených ustanovení zákona o azylu a nerozlišuje mezi účelem zvláštních opatření a účelem samotného zajištění podle jednotlivých skutkových podstat § 46a odst. 1 zákona o azylu. Uvedený rozsudek také pomíjí shora vyložené souvislosti zajištění podle zákona o azylu se zajištěním podle zákona o pobytu cizinců, které má soud za podstatné, proto se soud v nyní projednávané věci přiklonil ke své judikatuře tyto souvislosti zohledňující, neboť shodně se k účelu zajištění dle daného ustanovení zákona o azylu staví i Nejvyšší správní soud (viz shora cit. rozsudky čj. 10 Azs 284/2016 – 35 a čj. 4 Azs 9/2017 – 31).

Již poměřením účelu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s účelem zvláštních opatření vyjádřeným v § 47 odst. 2 téhož zákona je zřejmé, že zvláštní opatření nejsou plnohodnotnou alternativou zajištění. Obě zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu se vyznačují tím, že žadatel je ponecháván na svobodě, a ačkoliv je mu uložena povinnost

zdržovat se v pobytovém středisku [§ 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu], může pobytové středisko kdykoliv opustit. Právo opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin není nikterak administrativně omezeno, pouze opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin podléhá povolení ministerstva (§ 82 odst. 5 zákona o azylu). V tomto režimu tedy nic žadateli nebrání, aby z pobytového střediska odešel a již se nenavrátil. Vzhledem k dosavadnímu počínání žalobkyně ovšem nelze očekávat, že žalobkyně bude v pobytovém středisku vyčkávat do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a poté dobrovolně vycestuje z území České republiky. Naopak, žalobkyně doposud činila vše proto, aby se vycestování ze země vyhnula, a to i přes své tvrzení v řízení o správním vyhoštění, že chce vycestovat dobrovolně, tomuto slibu však zjevně nedostála. Rovněž z historie jejích trestních odsouzení je zřejmé, že uložení pouze podmíněného trestu odnětí svobody, následně v kombinaci s uložením dohledu se zcela minulo se sledovaným účelem. Žalobkyně i přes tato odsouzení nadále páchala trestnou činnost. Je tedy zřejmé, že nástroje, kterými disponuje trestní právo k preventivnímu působení na pachatele trestných činů, evidentně opakovaně selhaly. Lze se tedy zcela oprávněně domnívat, že rovněž preventivní opatření, jejichž účelem je zajištění dostupnosti žalobkyně k realizaci správního vyhoštění, by byla neúčinná, selhala by. Na straně žalobkyně neshledal soud žádnou okolnost, která by svědčila o její důvěryhodnosti, pokud jde o respekt k nařízením adresovaným jí orgány veřejné moci, např. že by se alespoň dobrovolně dostavila do přijímacího střediska kvůli podání žádosti o mezinárodní ochranu. Dalším argumentem svědčícím pro zajištění žalobkyně je, že je bezdomovkyně a nemá stálé bydliště ani zaměstnání (legální zaměstnání vzhledem k absenci pobytového oprávnění ani nepřipadá v úvahu). Pokud by se vzdálila z pobytového střediska, nebylo by snadné následně ji vypátrat za účelem realizace správního vyhoštění.

Dále lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014 – 29, podle něhož za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona. Usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016 – 38, byl tento závěr korigován v tom směru, že i v případě zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců mohou existovat (spíše výjimečně) případy, kdy účelu zajištění lze dosáhnout zvláštními opatřeními, a to s ohledem na konkrétní okolnosti individuálního případu. Vždy je třeba zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalobkyně přitom na území České republiky nemá zajištěno ubytování, nemá žádný zdroj příjmů, živí se krádežemi a vybíráním odpadků z popelnic, nemá zde žádné rodinné či partnerské zázemí. Nepodrobila se uložené povinnosti vycestovat z území České republiky ve stanovené lhůtě, ačkoliv v řízení o správním vyhoštění deklarovala připravenost vycestovat. Neuvedla, že by jí v tom bránila nějaká

skutečnost, resp. věrohodně nedoložila, že se skutečně pokoušela tuto překážku překonat. Žalobkyně se přitom opakovaně dopouštěla trestné činnosti, preventivní působení formou ukládání tzv. alternativních trestů (podmíněné odsouzení) k výsledku nevedlo. Evidentně tedy nesplňuje podmínky, pro něž by výjimečně při existenci důvodu pro zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců postačovalo využít zvláštních opatření. Jestliže tedy pro toto předchozí zajištění žalobkyně z 13. 2. 2017 provedené na základě § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že v zásadě nepřicházelo do úvahy uložení zvláštního opatření za účelem vycestování žalobkyně, mezi něž zákon o pobytu cizinců řadí povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, složení peněžních prostředků nebo povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, není žádného důvodu, proč by se situace měla změnit v důsledku „přezajištění" žalobkyně jenom kvůli tomu, že podala účelovou žádost o mezinárodní ochranu. Účel zajištění je tentýž, zvláštní opatření stanovená zákonem o azylu se významněji neliší od zvláštních opatření za účelem vycestování dle zákona o pobytu cizinců. Je-li zajištění v zařízení pro zajištění cizinců jediným efektivním prostředkem k zajištění vycestování cizince, pak pouhé podání účelové žádosti o mezinárodní ochranu a přezajištění cizince dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na tom nic nemění.

Žalobkyně v žalobě poukázala na to, že nebyly zohledněny konkrétní okolností jejího případu, zejména její dlouhodobý legální pobyt na území. Z obsahu rozhodnutí žalovaného je dle soudu zřejmé, že žalovaný vycházel z toho, že žalobkyně pobývala na území České republiky po dlouhou dobu legálně, byla držitelkou povolení k trvalému pobytu. Soudu není zřejmé, jak by jí tato skutečnost měla být ku prospěchu, neboť ani během svého legálního pobytu neměla na území České republiky žádné stabilní ubytování, natož zaměstnání. Navíc právě během svého legálního pobytu spáchala podstatnou část trestných činů, za něž byla odsouzena, což bylo ostatně důvodem pro zrušení trvalého pobytu. Pouhá skutečnost, že žalobkyně v minulosti (před nedávnou dobou) pobývala na území České republiky po dlouhou dobu legálně, nijak nezvyšuje pravděpodobnost účinnosti tzv. zvláštních opatření. Nepříznivá bezpečnostní situace na východě Ukrajiny, o níž se žalobkyně v obecnosti rovněž zmiňovala a kvůli níž žádá o mezinárodní ochranu, naopak nasvědčuje tomu, že nemíní z území České republiky vycestovat a mohla by se realizaci správního vyhoštění vyhýbat.

Soud tedy uzavírá, že závěr žalovaného, podle něhož nelze v daném případě dosáhnout účelu sledovaného § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádným ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu je správný. Žalobní bod je nedůvodný.

Druhý žalobní bod směřuje proti zákonnosti rozhodnutí o době trvání zajištění, tedy proti vedlejšímu výroku rozhodnutí o zajištění. Žalobkyně namítla, že žalovaný nedostatečně odůvodnil délku trvání zajištění a že stanovená délka 110 dnů není přiměřená.

Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu lze zajistit žadatele o mezinárodní ochranu nejdéle na dobu 120 dnů. Zákon o azylu nestanoví žádné kritérium, které by mělo být při

stanovení délky zajištění zohledněno, směrnice 2013/33/EU v čl. 9 odst. 1 pouze stanoví, že zajištění může trvat pouze po co nejkratší dobu, dokud přetrvávají důvody pro zajištění. Je tedy proto třeba vycházet ze zásady, že zajištění je v souladu se zákonem pouze tehdy, je-li omezeno na dobu nezbytně nutnou. Tuto otázku je třeba posoudit ve vazbě na účel zajištění. Jelikož zajištění z důvodu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přesahuje rámec řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a jeho účelem je zajistit dostupnost žadatele pro realizaci správního vyhoštění, které se stane vykonatelným až po skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, je zřejmé, že zajištění by mělo v zásadě trvat po celou dobu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zohlednit je přitom třeba i zákony předvídanou sistaci právních účinků rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany (§ 32 odst. 2 zákona o azylu). Po tuto dobu se totiž na cizince stále hledí jako na žadatele o mezinárodní ochranu [§ 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu], který má právo zdržovat se na území České republiky (čl. 9 odst. 1 směrnice 2013/32/EU), a rozhodnutí o správním vyhoštění nelze považovat za vykonatelné (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců).

Vedlejší výrok rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba trvání zajištění, je třeba vždy odůvodnit (viz rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013 – 42, srov. též rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011 – 79), a to ačkoliv žalovaný disponuje správním uvážením, pokud jde o stanovení doby trvání zajištění. Správní uvážení žalovaného nicméně není neomezené, musí vycházet z řádného zjištění rozhodných skutečností, nesmí vykazovat prvky svévole, diskriminace apod. Zejména však nemůže vytvářet prostor pro porušení zásady, že zajištění může trvat pouze po nezbytně dlouhou dobu, neboť jde o rozhodnutí, jímž se omezuje osobní svoboda. Stanovená délka zajištění musí být odůvodněna vždy, nikoliv pouze v případě, kdy žalovaný stanoví délka zajištění v nejvyšším možném rozsahu (tj. 120 dnů). V případě, že je stanovena doba zajištění v maximální přípustné délce, je třeba klást na odůvodnění tohoto vedlejšího výroku obzvláště důraz.

Žalovaný odůvodnil dobu trvání zajištění tím, že vyšel z předpokládané délky řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a lhůty pro podání žaloby. Takový postup nepochybně odpovídá účelu, který je zajištěním dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu sledován (viz výše). Takto konstruovaná úvaha žalovaného odpovídá znění § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tedy podmínkám vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Potřeba zajištění žalobkyně totiž vyvěrá z toho, že podání žádosti o mezinárodní ochranu ze zákona odkládá vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění cizince vydaného podle zákona o pobytu cizinců, a to do doby pravomocného skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, včetně uplynutí lhůty pro podání žaloby proti tomuto rozhodnutí. Teprve poté se může stát rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným a být také skutečně vykonáno. Přístup žalovaného, jenž vázal dobu zajištění na dobu, po kterou řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany brání nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, je tedy veskrze správný a plně odpovídá sledovanému účelu zajištění [důvod dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu].

Žalovaný v prvé řadě vyšel z toho, že v dané věci lze očekávat vydání rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu ve lhůtě 90 dnů, což je polovina ze zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí (§ 27 odst. 1 zákona o azylu). Poukázal na to, že jelikož žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla i jiné důvody, než jen snahu legalizovat svůj pobyt na území České republiky, a vyhnout se tak správnímu vyhoštění, bude třeba posoudit žádost v plném rozsahu, nikoliv ji zamítnout postupem dle § 16 zákona o azylu.

Předpokládá-li žalovaný, že vydá rozhodnutí o žádosti žalobkyně ve lhůtě 90 dnů (v řízení o mezinárodní ochranu je třeba důkladně zjistit aktuální situaci v městě Luhansk a případně prověřit možnost vnitřní ochrany v jiné části země původu), tedy po uplynutí poloviny ze zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí, nelze jeho úvaze ničeho vytknout. Předpokládaný postup žalovaného není v rozporu se zákonem o azylu. Lhůta pro podání žaloby činí dle § 32 odst. 1 zákona o azylu 15 dnů, přičemž lhůta pro ověření, zda byla žaloba podána, činí vzhledem k obvyklé době trvání poštovní přepravy zásilek 5 dnů. Žalovaný na základě těchto skutečností dovodil, že probíhající řízení o účelové žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu přestane sistovat vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění po 110 dnech (odhlížeje od toho, zda žalobkyně žalobu skutečně podá). Soud neshledal, že by se úvahy, z nichž žalovaný vycházel, příčily procesním právním předpisům, nebo že by byly nepřiléhavé či nepřiměřené.

Žalobkyně poukázala především na to, že úvahy žalovaného jsou pouze spekulacemi, skutečnosti, z nichž žalovaný vychází, nemusí vůbec nastat. K tomu soud uvádí, že již z povahy věci musí být jádrem odůvodnění délky doby zajištění právě kvalifikovaný odhad pravděpodobného budoucího vývoje rozhodných skutečností. Požadavek přiměřenosti stanoveného omezení osobní svobody totiž vyžaduje, aby správní orgán vážil budoucí pravděpodobný průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a navazujících postupů a se znalostí věci činil kvalifikovaný odhad doby, po niž bude nezbytné žalobkyni omezit na osobní svobodě. Taková úvaha samozřejmě musí vycházet z jevů relativně pravděpodobných a nemůže byt založena na čiré spekulaci o zcela nepravděpodobných okolnostech. Východiska žalovaného však jsou založena na pravděpodobných jevech, jejichž výběr je přitom zcela logicky formován důvodem, pro který bylo přistoupeno k zajištění žalobkyně. Žalovaný nespekuloval, že žalobkyně podá žalobu proti rozhodnutí o její žádosti, pouze zohlednil, že i po dobu běhu lhůty pro podání žaloby není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Protože tedy tyto okolnosti nejsou zcela nepravděpodobné a výpočet nezbytné doby zajištění na jejich základě nelze považovat za zjevně nelogický, soud neshledal, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí z mezí správního uvážení vybočil. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí žalovaného i co do stanovené délky zajištění obstojí.

Soud se neztotožnil se stanoviskem žalobkyně, že žalovaný měl rozhodnout o zajištění žalobkyně na kratší dobu, a pokud budou i nadále trvat důvody pro zajištění, měl poté rozhodnout o jeho prodloužení. Žalovaný stanovil dobu trvání zajištění v souladu

s kvalifikovaným odhadem délky řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a navazujících skutečností (uplynutí lhůty pro podání žaloby, čas potřebný pro ověření, zda skutečně byla podána včasná žaloba). Pokud by žalovaný rozhodl o zajištění žalobkyně pouze na dobu 30 dnů, ačkoliv by již v té době bylo zřejmé, že po jejím uplynutí ještě nenastoupí účinky vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a žalobkyně bude mít stále postavení žadatelky o mezinárodní ochranu, jednalo by se o postup zjevně neúčelný, neboť od počátku by bylo zřejmé, že kvůli naplnění účelu zajištění bude nezbytné rozhodnout o prodloužení zajištění. Správný je naopak takový postup, že žalovaný stanoví dobu zajištění v délce, která odpovídá skutečně předpokládané době trvání účelu zajištění, a to s ohledem na skutečnosti existující v době vydání rozhodnutí. V průběhu trvání zajištění je žalovaný samozřejmě povinen reagovat na v mezidobí nastalé změny. Je třeba připomenout, že podle § 46a odst. 12 zákona o azylu musí být zajištění bez zbytečného odkladu a bez rozhodnutí ukončeno, zanikl-li důvod zajištění. Je tedy povinností žalovaného, jenž rozhodl o zajištění žalobkyně, aby neustále po celou dobu trvání zajištění prověřoval, zda stále trvají důvody pro zajištění (§ 46a odst. 9 zákona o azylu). Sama žalobkyně pak má právo požádat žalovaného, aby opětovně posoudil důvody pro zajištění. Žalobní bod je nedůvodný.

Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítá, že žalovaný dovodil existenci oprávněných důvodů ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu pouze na základě informací, které si opatřil ze spisové dokumentace policie, a vyšel tak pouze z důvodů, na základě kterých byla žalobkyně zajištěna podle zákona o pobytu cizinců. Dle žalobkyně nemohou být tyto okolnosti samy o sobě považovány za dostatečný důvod k domněnce, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.

Žalovaný své rozhodnutí zdůvodnil tím, že žalobkyně na území České republiky pobývá již od roku 2001. Později se zde provdala za občana České republiky a v roce 2007 získala trvalý pobyt. S manželem již asi 5 let nežije, s nezletilým synem není v kontaktu. V roce 2011 jí byly odcizeny doklady včetně cestovního dokladu a průkazu povolení k pobytu. Nové doklady si žalobkyně nevyřídila a pobyt si žádným způsobem nezlegalizovala. Žalovaný dále uvedl, že se žalobkyně na území České republiky opakovaně dopouštěla trestné činnosti, za kterou byla i odsouzena, a na základě této skutečnosti jí byl zrušen trvalý pobyt. Dále žalovaný uvedl, že svou žádost o mezinárodní ochranu podala žalobkyně teprve ve chvíli, kdy se stalo vykonatelným rozhodnutí o správním vyhoštění a kdy již byla zajištěna podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný rovněž poukázal na tvrzení žalobkyně, že se má na Ukrajinu kam vrátit, a zmínil, že žalobkyně zde několik let pobývala legálně na základě sňatku s občanem České republiky.

Skutečnost, že žalovaný vyšel z informací, které si opatřil ze spisové dokumentace k řízení o správním vyhoštění, není bez dalšího chybným postupem. Důležité je, aby žalovaný shromáždil relevantní skutečnosti, na základě kterých bude moci kvalifikovaně posoudit, zda jsou splněny podmínky pro zajištění žalobkyně (viz rozsudek NSS ze dne 5.

3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013 – 42). Dle soudu jsou výše uvedené skutečnosti dostatečné pro učinění závěru, zda se ze strany žalobkyně jednalo o účelovou žádost ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Má-li žalobkyně na mysli, že žalovaný měl přihlédnout ke konkrétním důvodům, pro které žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany, pak se mýlí. Pro účely aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu totiž není významné, zda žádost o udělení mezinárodní ochrany je důvodná. Důvodnost žádosti o mezinárodní ochrany lze posuzovat jen a výlučně v řízení o této žádosti. Z pohledu zákonnosti rozhodnutí o zajištění je významné jen to, zda lze z objektivních skutečností usoudit, že žádost o mezinárodní ochranu, byť třeba v základu důvodná, byla podána za účelem vyhnout se realizaci správního vyhoštění (viz rozsudek NSS čj. 10 Azs 284/2013 – 35, body 16 a 21, a rozsudek čj. 4 Azs 9/2017 – 31, body 20 a 21).

Pokud jde o zákonnost subsumpce zjištěného skutkového stavu pod § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, soud se ztotožnil s dílčím závěrem žalovaného, že žalobkyni nic nebránilo podat žádost o mezinárodní ochranu kdykoliv před zahájením řízení o vyhoštění. Zejména tak mohla učinit poté, co jí byl dne 7. 12. 2016 zrušen trvalý pobyt. O mezinárodní ochranu mohla požádat i poté, co jí rozhodnutím ze dne 11. 1. 2017 bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobkyně již v minulosti neúspěšně žádala o udělení azylu, čili je seznámena s existencí práva domáhat se přiznání azylové ochrany (dle účinné právní úpravy jde o mezinárodní ochranu). V podání této žádosti žalobkyni nic nebránilo, přitom si byla vědoma toho, že jí byl zrušen trvalý pobyt, což potvrdila v řízení o správním vyhoštění, a bylo jí uloženo správní vyhoštění (viz podpis žalobkyně na rozhodnutí o správním vyhoštění stvrzující jeho převzetí). Žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu až po uplynutí lhůty k vycestování v situaci, kdy byla zajištěna k realizaci vykonatelného rozhodnutí o vyhoštění. Rovněž skutečnosti, které žalobkyně v žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, jí byly známy již dříve. Ozbrojený konflikt probíhá na Ukrajině od roku 2014, tedy již 3 roky, oblast města Luhansk je zasažena ozbrojenými operacemi od samého počátku konfliktu. Kvůli této skutečnosti si žalobkyně dle jejího tvrzení nemohla vyřídit potřebné doklady. Ty jí však dle jejích slov byly odcizeny již v roce 2011. Před vypuknutím konfliktu na východní Ukrajině tedy měla 3 roky na to, aby si potřebné doklady zajistila. Je tedy zřejmé, že žalobkyně reálně mohla podat žádost o udělení mezinárodní ochrany dříve, než jí bylo uděleno správní vyhoštění, resp. než byla zajištěna za účelem jeho realizace. Žalobkyně pak v samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že ji podává i z důvodu, aby mohla pečovat o své děti. Ty se nachází na území České republiky, žalobkyně se o ně doposud nestarala. Z výše uvedeného ovšem plyne, že nemá v úmyslu území České republiky opustit, neboť by tím ztratila možnost pečovat o své děti, a podáním žádosti o mezinárodní ochranu se snaží vyhnout nucenému vycestování z České republiky. Lze tedy dojít k závěru, že z konkrétních okolností tohoto případu je zřejmé, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany výlučně kvůli tomu, aby se vyhnula správnímu vyhoštění nebo ho oddálila. Žalobní bod je nedůvodný.

Závěrem žalobkyně namítla, že v případě návratu na Ukrajinu by jí hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Skutečnost, že podala žádost o mezinárodní ochranu opožděně v reakci na vývoj situace ve svém domovském státě, nelze samu o sobě považovat za důkaz účelovosti podané žádosti.

Soud se již výše zabýval tím, zda byly splněny podmínky pro zajištění žalobkyně, včetně podmínky účelovosti žádosti, a dospěl k závěru, že tomu tak bylo. Je třeba zopakovat, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nesouvisí s tím, zda žádost o mezinárodní ochranu je důvodná, resp. podmínkou zákonnosti zajištění není závěr o tom, že podaná žádost o mezinárodní ochranu je zjevně nedůvodná. Důvody, pro něž žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu, budou předmětem posuzování v řízení o této žádosti. Není ovšem žádného důvodu, aby soud v rámci přezkumu rozhodnutí o zajištění posuzoval, zda žalobkyně vzhledem k ozbrojenému konfliktu v okolí města Luhansk splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, resp. zda může využít vnitřní ochrany v jiné části země původu. Soud proto neprovedl žalobkyní navržené důkazy zprávami o zemi původu (odkazy na internetové zdroje uvedené v žalobě v poznámkách pod čarou). Žalobní bod je nedůvodný.

Soud doplňuje, že žalobkyně se nemůže dovolávat tzv. návratové směrnice (směrnice 2008/115/ES), neboť ta se na ni vztahovala pouze v řízení o správním vyhoštění. Přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v režimu zákona o azylu, s žalobkyní je nakládáno jako se žadatelkou o mezinárodní ochranu, takže se na ni vztahuje tzv. přijímací směrnice (směrnice 2013/33/EU, viz rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2016, čj. 10 Azs 164/2016 – 29, bod 23).

Soud neshledal, že by rozhodnutí žalovaného nesplňovalo požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Jistě lze s žalobkyní souhlasit v tom, že naplnění některých podmínek pro vydání rozhodnutí o zajištění je odůvodněno skromně, minimalisticky. Z rozhodnutí je nicméně zřejmé, z jakých skutečností žalovaný vycházel a k jakým závěrům ohledně naplnění jednotlivých podmínek pro vydání rozhodnutí o zajištění dospěl. Z odůvodnění lze rovněž v základních obrysech seznat úvahy žalovaného, pokud jde o subsumpci zjištěného skutkového stavu pod jednotlivé podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění vycházející z § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu má nepochybně významný dopad do jeho právní sféry, neboť jeho následkem je omezení osobní svobody, proto je zajisté legitimní trvat na jeho řádném odůvodnění. Na druhou stranu jde ovšem o rozhodnutí vydávané v časové tísni, což je třeba vzít rovněž do úvahy. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí splňuje požadavky kladené na přezkoumatelnost rozhodnutí, a to i vzhledem k tomu, že kvalita odůvodnění rozhodnutí se evidentně nikterak negativně nepromítla do schopnosti žalobkyně formulovat proti závěrům obsaženým v tomto rozhodnutí podrobné, obsahově přiléhavé žalobní body a ani soudu nebrání přezkoumat jednotlivé dílčí závěry žalovaného

na podkladě jednotlivých žalobních bodů. Smysl odůvodnění správního rozhodnutí tak byl v dané věci naplněn.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem k tomu, že všechny žalobkyní uplatněné žalobní body jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť oba účastníci souhlasili s tím, aby soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. dubna 2017

Mgr. Tomáš Kocourek, v. r.

soudce

Za správnost vyhotovení:
Pavlína Švejdová